

det er i hvert Fald ikke Tilfældet for de københavnske Arbejders Vedkommende. Jeg kan oplyse den højtærede Finansminister om, at der findes et meget almindeligt brugt Næringsmiddel, som hedder norske Fiskeboller. Det spises saa at sige af hver anden Arbejder her i København, thi det er meget billigere at spise end almindelig Fisk; det bliver altsaa fordyret efter den højtærede Finansministers Forslag. Ligeledes Anchiovis; jeg har heller aldrig syntes, at det var en grænseløs Luksus, at en Arbejder spiste Anchiovis til sit Æg, saa at Anchiovis skulde beskattes, eller at det skulde betragtes som en strafbar Luksus at spise dem. Der er ligeledes en Ting endnu, som er endnu mere ubegrænbet. Mangen fattig Husmoder, som skal have fremmede, holder af at lave f. Eks. en Portion Kødssuppe til dem, og naar man ikke kan købe det dyre Kød, har man Brug for Kødstrakt til at lave Suppe af. Det betragter den højtærede Finansminister som en strafbar Luksus fra Husmoderens Side, thi den Ting, som nu er fri, skal for Eftertiden koste 40 Øre pr. Kilo.

Jeg synes, det er mærkværdigt, at Venstres Finansminister vil fremkomme med den Slags Ting. Hvorfor skal det være dyrere for en Arbejdsmand for Fremtiden at købe Klædebørster, Koste, laadne Handsker, Harmonikaer eller Legetøj til sine Børn, et Ur til sin Stue osv.? Det kan ikke siges at være demokratisk; det kan ikke fornuftigvis forsvares af en demokratisk Finansminister at lægge Told paa den Slags Ting. (*Finansministeren* [Vilhelm Lassen]: Har det ærede Medlem ikke stemt paa det alt sammen?). Om jeg har stemt paa den Slags Ting i 1900, saa var det under en ganske anden Situation. Da var det en Højreminister, der kom med det som det sidste Tilbud; da stode vi efter endeløse Forhandlinger overfor et Højreministerium. Men i øvrigt skulde den højtærede Finansminister ikke komme med den Slags Ting, thi jeg skal let overbevise ham om, hvor lidet det holder Stik. Under Kompromisforhandlingerne med Finansminister Lüttichau blev der opnaaet Enighed om, at al Slags Værktøj til Mark-, Have- og Værkstedbrug samt en Mængde tunge Ting og simple Varer som Jernplader til Køkken- og Mejeribrug, galvaniserede og ugalvaniserede Vand- og Mælkespande, Potter og Pander, Kulkasser, Kogekar osv. skulde svare en Told af 2 Øre pr. Pund, altsaa 4 Øre pr. Kilo. Nu vil jeg spørge den højtærede Finansminister,

hvorledes han kan være med til, at der af disse Ting nu skal svares 10 Øre pr. Kilo? Altsaa, vil den højtærede Finansminister se, at det er ganske urigtigt, naar han siger, at vi stemte for det samme. Han har været med til at forhøje Tolden paa Husmandens Hakke, Skovl og Spade osv., og det skal den højtærede Finansminister nok komme til at staa til Ansvar for. (*Finansministeren*: Det er usandt.) Er det ikke Tilfældet? Jo, det kan der ikke kommes udenom. Den højtærede Finansminister har sat Tolden op fra det Kompromisforslag, der den Gang var opnaaet Enighed om; den Gang var Tolden 4 Øre pr. Kilo for alle den Slags Varer, jeg har nævnt, og nu har den højtærede Finansminister foreslaaet den sat op til 10 Øre pr. Kilo.

Det var med Hensyn til det Punkt. Jeg skal dernæst gaa over til et andet Punkt paa Venstres Toldprogram, nemlig Spørgsmaalet om Vægttold eller Værditold. Her har den højtærede Finansminister jo ganske forladt Venstres Standpunkt, han er gaaet over til det samme Standpunkt, som Højre havde i Toldkommissionen . . . (*Finansministeren*: Og De i 1900). Den højtærede Finansminister har her holdt en Tale, hvori han har argumenteret med, at man i England under Gladstone var gaaet bort fra denne Told, og at man ligeledes i Frankrig var gaaet bort fra den, og han hævder, at denne Told er maaske ikke saa forfærdelig demokratisk, som den ser ud til, fordi den rige Købmand kan bedre købe Varerne billigt end den fattige Købmand, og derfor vil en Værditold ramme den fattige Købmand. Ja, den Slags Argumenter kan man jo godt opstille; den højtærede Finansminister er jo en Mester i at opstille Argumenter for alt mellem Himmel og Jord — jeg har tidt beundret den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister kan forsvare enhver Sag. Der var en Gang, da den højtærede Finansminister sagde: Det bliver ikke godt i Danmark, før den sidste Kanon er støbt om til Plovjern. Nu siger den højtærede Finansminister: Det bliver ikke godt i Danmark, før det sidste Plovjern er støbt om til Kanoner. Begge Dele forsvarer han og forsvarer han med Mesterskab.

Men for at komme tilbage til mit Emne, maa jeg sige, at det undrer mig, at den højtærede Finansminister vil gaa saa langt tilbage som til 1853 for at finde Argumenter mod Værditolden. Den højtærede Finansminister burde have nævnt,